

Chuyện của Travis

LISA BAYKO kể

Sự ra đời của Travis, con trai đầu lòng của chúng tôi là một ân sủng, và cũng rất ly kỳ. Chúng tôi không biết rằng cháu đã quyết định chào đời sớm đến 5 tuần lễ và chỉ nặng có 4lb 10oz! Travis đã phải ở lại bệnh viện, nằm trong lồng ấp phòng nuôi trẻ, suốt hai tuần rưỡi đầu đời. Để cháu trong bệnh viện thật đau lòng. Những tuần lễ đầu tiên chúng tôi làm cha mẹ rất căng thẳng và buồn rầu – và rồi chúng tôi biết được con chúng tôi ra đời mất thính lực.

Travis được khám sàng lọc lần đầu tiên ở bệnh viện khi cháu được một tuần rưỡi, Cháu không qua nổi lần khám đầu tiên và được gửi đi làm xét nghiệm Đáp ứng Nghe (Auditory Brainstem Response). Đó là lúc chúng tôi biết được cháu bị điếc. Tin đó là một cú sốc và rất khó chịu với chúng tôi. Vị chuyên viên thính lực muốn làm một xét nghiệm ABR nữa để xác nhận kết quả của bà ấy – tôi đòi có ý kiến thứ hai và được gửi đến một chuyên viên thính lực khác. Xét nghiệm ABR lần thứ nhì xác nhận các kết quả cuộc xét nghiệm trước. Từ đó chúng tôi chìm ngập trong cảm xúc đau đớn, từ buồn bã đến không tin, đến giận dữ. Xét nghiệm di truyền cho thấy chúng mất thính lực này do di truyền – cháu được chẩn đoán mắc hội chứng Enlarged Vestibular Aqueduct Syndrome (Tiền đình Bị to) và Hội chứng Pendred.

Trong gia đình tôi có người bị mất thính lực – anh tôi bị lãng tai với cùng một mức độ nghe như cháu. Tôi thấy bức tức về việc con tôi bị lãng tai trong lúc các con của anh tôi lại không đứa nào bị cả. THẾ LÀ CÔNG BẰNG HAY SAO? Trong đầu chúng tôi cũng đầy những câu hỏi: Rồi cháu có bị bắt nạt hay không? Liệu cháu có bạn bè chơi hay không? Liệu cháu sẽ co rút lại và trở nên nhút nhát vì bị lãng tai hay không? Cháu có chơi thể thao được hay không? (với chứng Enlarged Vestibular Aqueduct Syndrome, mức lãng tai có thể sẽ nặng lên dần

và mỗi mức độ cao hơn mỗi lần va chạm ở đầu.)

Anh tôi gọi ngay cho tôi khi nghe tin về tình trạng mất thính lực của Travis. Anh nói không sao đâu, Travis rồi sẽ ổn thôi. Đó là lần đầu tiên tôi có thể bắt anh ấy trả lời mình về những trải nghiệm của anh lớn lên với chứng nặng tai. Anh trấn an tôi rằng anh đã không bị hiếp đáp, có rất nhiều bạn và đi học ở ngay trường trong khu phố. Chúng tôi cũng nhận ra rằng mình thật may mắn vì Travis đã được chẩn đoán ngay từ lúc còn bé – mãi đến khi anh tôi lên 8 tuổi cha mẹ tôi mới biết là anh bị nặng tai.

Từ lúc đó, tôi biết mình sẽ phải làm tất cả để giúp con trai tôi có được những gì cháu cần để cháu sẽ có cuộc sống hạnh phúc và thành công. Travis được cho mang máy trợ thính từ lúc lên 5 tháng và chúng tôi ghi tên cho cháu vào một chương trình can thiệp sớm khi cháu được 7 tháng tuổi. Đó cũng chính là lúc mà tôi gặp được những bà mẹ tuyệt vời, những người đã trải qua những gì tôi đang chịu đựng nhưng đã đi trước tôi được ít nhiều. Tôi thấy việc có được các phụ huynh khác và có được những người giải đáp cho các thắc mắc của mình là chuyện cực kỳ hữu ích.

Travis nay đã lên 4 tuổi. Cháu là một bé trai rất năng động, hướng ngoại và không gặp vấn đề gì trong khi tiếp xúc với các trẻ bằng tuổi hay lớn hơn. Cháu thích bơi lội, chơi ở sân chơi và gặp gỡ bạn bè. Cháu hơi chậm nói một chút nhưng không bị điều đó gây cản trở. Cháu thích học, nhưng theo kiểu của cháu – chúng tôi vẫn đang cố gắng tìm xem cách nào để cháu học tốt nhất. Hành trình của chúng tôi còn rất dài, chúng tôi còn quá nhiều chặng phải vượt qua. Chúng tôi sẽ tiếp tục vui sống cùng cháu và hỗ trợ cho cháu bằng mọi khả năng.